

DIE GALIZISCHE GRUNDENTLASTUNG ¹

ОПОВІДАННЯ БУВШОГО ГРОМАДСЬКОГО
ПЛЕНІПОТЕНТА

Сім літ з паном правувались ми
за пасовище й за ліс,
врешті, дав біг, дочекались ми:
возний декрет нам приніс:

Так і так, по царській милості,
щоб із вашим паном вас
розсудить по справедливості,
то комісія сей час

на тото збересь окремая
в місці спору; також там,
як настане днина семая,
стать наказується вам.

З свідками і документами
як не станете на час,
війт з трьома пленіпотентами,—
справа зробиться без вас.

Ми тут втішились. Ну, бачиться,
нас адвокат не вшукав,
все довів до доброго кінця,
хоть п'ять сот сріблом узяв.

Зараз в місто теренькочемо
'д адвокату просто в дім,—
ну, зарадитися хочемо,
щоб вже виграти зовсім.
А адвокат русин був, го-го,
дуже навіть тим гордивсь...

. . . . .

А тоді старший до нас: «А що,
встанете ви, мудраки?» —
«Встанем, пане, але не дамо
пану лісу й толоки!»

«Ну, побачимо!» — проворкотав
та й пішов. П'ятнадцять день
із цілим постоем в нас стояв,
знищив нас, немов огонь.

Обідрали нас до ниточки,
з'їли все, що мож було...
Плач, тривога... Що робиточки?
Врешті піддалось село.

І додержав свого слова пан,
всіх нас, мов кліщами, стис!..
Кожний перше на його йде лан,
бо на панській ласці звис.

Вчиниться яка робота — ну:
пану перш, відтак собі!
Так-то ми нову панщину
робим в вольності добі.

І за війта він тепер у нас...
Йшов би бідний десь-кудись
заробити — він не видасть пас:
«Туй роби, не волочись!»

Туй роби — у нього! А платить
десять центів, та й того
тра му все горівкою відпить!..
Всім нам на біду зійшло...

От що нам адвокат наробив,—
чесний русин, го-го-го!
заслужений — бог би го побив! —
ще від сорок осьмого!..